

ΧΡΗΣΤΟΣ
ΜΑΡΚΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Θάνατος
επί σκηνής

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ένα εκρηκτικό σόου

Σάββατο 25 Ιουλίου, 23:35

Παραλία Βουλιαγμένης

Με τα χέρια σταυρωμένα στο στέρνο, ο αστυνόμος Χριστόφορος Μάρκου κοιτούσε την πλατφόρμα που επέπλεε στο νερό, εκατό περίπου μέτρα απ' την ακτή. Σύμφωνα με το πρόγραμμα, το σόου θα τελείωνε σε δέκα λεπτά. Γύρω του, ο κόσμος που είχε μαζευτεί στην παραλία της Βουλιαγμένης χόρευε στην άμμο με τα πόδια γυμνά. Εκείνος, φορώντας τα παπούτσια του, αντιστεκόταν στον ρυθμό της μουσικής – δεν κουνιόταν παρά ελάχιστα, ίσα ίσα για να εστιάσει το βλέμμα του σε όποια κίνηση τραβούσε την προσοχή του. Οι ποπ μελωδίες που πλημμύριζαν την καρδιά της Αθηναϊκής Ριβιέρας δεν ανήκαν στο αγαπημένο του είδος. Άλλωστε, δεν βρισκόταν εκεί για να διασκεδάσει.

«Όλα ΟΚ;» ρώτησε στον πομπό που κρατούσε. Μετά τις θετικές απαντήσεις που έλαβε, έστρεψε τα μάτια στη γυναίκα δίπλα του. Εκείνη γύρισε το κεφάλι και του χαμογέλασε. Το έμπειρο βλέμμα του αστυνομικού διέκρινε άγ-

χος πίσω από το χαμόγελό της. Οι κόμποι των δαχτύλων της είχαν ασπρίσει απ' το σφίξιμο. Ο Μάρκου έγενεψε για να την καθησυχάσει. Όλα πήγαιναν καλά και το τέλος της συναυλίας απείχε πλέον ελάχιστα λεπτά.

Αν και δεν ήταν δική του δουλειά, είχε τσεκάρει τα πάντα πριν από τη συναυλία, ξεκινώντας από την ακτή και καταλήγοντας στην πλωτή εξέδρα, όπου μια σειρά φωνητικών ακροβασιών έφτανε τώρα σε κορύφωση. Είχε ελέγξει με την ιδιωτική εταιρεία σεκιούριτι την επιφάνεια της σκηνής, την καταπακτή απ' την οποία θα ανέβαινε η σταρ, αλλά και το δωματιάκι που θα χρησιμοποιούσε ως καμαρίνι. Δεν είχε διαπιστώσει τίποτα ύποπτο στα φώτα ή στις καλωδιώσεις, ούτε στο σύστημα πεπιεσμένου αέρα, χάρη στο οποίο αναδύθηκε, σχεδόν τρεις ώρες νωρίτερα, στο κέντρο της πλατφόρμας, σαν άλλη Αφροδίτη. Όση ώρα στεκόταν εκεί δεν παρατήρησε καμία περίεργη κίνηση στην παραλία ή στη δεύτερη, μικρότερη εξέδρα στο άλλο άκρο του κολπίσκου, όπου ήταν στημένη η εξαμελής ορχήστρα μαζί με τους τραγουδιστές που έκαναν τα φωνητικά.

Το βλέμμα του επέστρεψε στη σκηνή. Η προστασία διασημοτήτων –ό,τι κι αν σημαίνει «*διασημότητα*» σε μια χώρα τόσο μικρή– δεν ήταν δική του αρμοδιότητα. Δεύτερος τη τάξει στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών Αττικής, ο Μάρκου θεωρούσε ότι η αποψινή παρουσία του στη συναυλία κι όσα τον είχαν οδηγήσει εκεί ήταν μάλλον προσβλητικά για τη θέση, τις αρμοδιότητες και τις ικανότητές του. Στην ιστορία αυτή είχε αναμειχθεί κατ' εξαίρεση, λόγω μιας φιλικής παράκλησης και με τις ευλογίες –ή μάλλον την πίεση– της

ηγεσίας, προκειμένου να εκπληρωθεί μια προσωπικής φύσεως, αλλά πολιτικής προελεύσεως, χάρη.

Η μακρόσυρτη κυματιστή νότα με την οποία έκλεισε το τραγούδι προκάλεσε παραλήρημα στους περί τις πενήντα χιλιάδες ανθρώπους κάθε ηλικίας που είχαν έρθει να παρακολουθήσουν το σόου. Ήταν σίγουρος πως και η τηλεθέαση της απευθείας μετάδοσης απ' το μοναδικό μουσικό κανάλι που είχε επιβιώσει από την οικονομική κρίση θα ήταν υψηλή. Επρόκειτο, άλλωστε, για την τελευταία της συναυλία πριν αποσυρθεί μόνιμα –όπως διατεινόταν– από τα καλλιτεχνικά δρώμενα.

Την ακολούθησε με τα μάτια απ' άκρη σ' άκρη της πλατφόρμας. Η μακριά ουρά του λευκού φορέματός της ανέμιζε στο βραδινό αεράκι. Τα ξανθά της μαλλιά λαμπύριζαν κάτω από τους προβολείς, όπως και τα πολύχρωμα μεταλλικά βραχιόλια στο αριστερό της χέρι, καθώς χαιρετούσε με μεγάλες κινήσεις τους θαυμαστές της στην παραλία. Το πλήθος ζητωκραύγαζε και φώναζε συνθήματα που ξεπερνούσαν σε πάθος ακόμα και αυτά σε μια πολιτική συγκέντρωση.

Τι ωθεί όλους αυτούς που δεν έχουν γνωρίσει από κοντά το αντικείμενο του θαυμασμού τους να φτάνουν σε τέτοιες ακραίες εκδηλώσεις; αναρωτήθηκε. Ίσως και σε πιο ακραίες, σκέφτηκε, ενθουσιάζοντας τον λόγο της παρουσίας του εκεί.

Δίπλα του, μια γυναίκα γύρω στα πενήντα φώναζε «Σ' αγαπάμε» μ' όλη τη δύναμή της, προσπαθώντας να ξεπεράσει την υδάτινη απόσταση που τη χώριζε από τη σαρ, ενώ πίσω του μια ομάδα νεαρών γύρω στα είκοσι, σε κατάσταση εκστατική, συνέχιζαν να τραγουδούν τους τελευ-

ταίους στίχους απ' το τραγούδι που είχε μόλις τελειώσει: «...και τα λάθη που 'χω κάνει, κι αν φωνάζω, κι αν ουρλιάζω, η φωνή μου δεν σε φτάνει».

Μια ακόμα υπόκλιση, και στα κοντινά πλάνα που προβάλλονταν στις γιγαντοθόνες αριστερά και δεξιά της σκηνής η συγκίνηση στο πρόσωπό της ήταν εμφανής. Πλησίασε στα χείλη το μικρόφωνο που κρατούσε στο δεξί χέρι, μα οι κραυγές και οι επευφημίες του πλήθους δεν την άφησαν να μιλήσει. Αναστέναξε βαθιά κι έπειτα, με φωνή σπασμένη, που δεν είχε καμία σχέση μ' εκείνη που επιδιδόταν σε ακροβασίες πριν από λίγο, απευθύνθηκε στους θαυμαστές της.

«Σαράντα χρόνια μετά, μια ολόκληρη ζωή. Μια ζωή που τη χρωστάω σ' εσάς, στην αγάπη σας, στην πίστη σας σ' εμένα και στο δώρο που μου χάρισε ο Θεός. Σαράντα χρόνια με μεγάλες επιτυχίες και δυσκολίες, που όλα... όλα τα απόλαυσα μαζί σας. Σας ευχαριστώ. Σας αγαπώ. Θα μου λείψετε...»

Η τελευταία φράση της ξεσήκωσε κύμα διαμαρτυριών. Η ανακοίνωσή της, έναν περίπου μήνα πριν, ότι αποσύρεται οριστικά από το τραγούδι, είχε προκαλέσει –και συνέχιζε να προκαλεί– πλήθος δημοσιευμάτων και εικασιών. Κάποιοι μιλούσαν για νέο έρωτα, άλλοι για ασθένεια, φέρνοντάς την ακόμα και ως τα πρόθυρα του θανάτου.

Ο Μάρκου φυσικά ήξερε ότι τίποτα απ' αυτά δεν ίσχυε, ενώ κι εκείνη –χωρίς να μπορεί να αποκαλύψει τον πραγματικό λόγο που την είχε οδηγήσει σε αυτή την απόφαση– τόνιζε σε κάθε συνέντευξή της πως ήθελε απλώς να απομακρυνθεί από τα φώτα και να ζήσει ήρεμα τα επόμενα

χρόνια της ζωής της. Ήθελε να απολαύσει τους καρπούς σαράντα χρόνων σκληρής δουλειάς, που την είχαν κάνει μία απ' τις πλουσιότερες Ελληνίδες καλλιτέχνιδες – παρά τα όσα έγγραφαν για οικονομικά προβλήματα και χρέη κάποιες δηλητηριώδεις πένες.

Στην τελευταία αυτή σκέψη, έριξε πάλι το βλέμμα στη γυναίκα δίπλα του, την αδερφή της τραγουδίστριας, που τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια εκτελούσε χρέη μάνατζερ και διαχειρίστριας των πρακτικών ζητημάτων της καριέρας της. Του φάνηκε πιο ήρεμη. Η συναυλία τελείωσε και δεν είχε συμβεί τίποτα κακό. Η ντίβα, καθισμένη τώρα στον εντυπωσιακό θρόνο της, όπως ακριβώς είχε εμφανιστεί στην έναρξη της συναυλίας, έστελνε φιλιά στο κοινό της. Ο μεταλλικός στύλος που στήριζε το χρυσό κάθισμά της άρχισε να κατεβαίνει και η σκηνή την κατάπινε αργά, μέχρι που εκείνη εξαφανίστηκε τελείως. Όλα είχαν πάει καλά.

Σε λίγο ένα φουσκωτό θα πήγαινε να την παραλάβει απ' την πλατφόρμα, όπου βρισκόταν μόνη, προς αποφυγή οποιουδήποτε ρίσκου. Παρατηρώντας το άδειο πάλκο μόλις τα φώτα έσβησαν, ο Μάρκου αναρωτήθηκε αν η απόσυρσή της θα ήταν όντως οριστική. Πόσοι και πόσοι καλλιτέχνες είχαν υποστηρίξει ότι δεν θα ξανατραγουδήσουν, για να επιστρέψουν αργά ή γρήγορα στη σκηνή; Ήταν άραγε ο εθισμός στο χειροκρότημα, η διαρκής ανάγκη για επιβεβαίωση ή τα χρήματα που τους ωθούσαν να αναιρέσουν τις διαβεβαιώσεις τους και να επαναλάβουν τα περίφημα «τελευταία σόου» και τις «αποχαιρετιστήριες τουρνέ»;

Ο χρόνος θα δείξει, σκέφτηκε, σκανάροντας με το βλέμμα την παραλία. Αν και η συναυλία είχε τελειώσει, κανείς δεν φαινόταν διατεθειμένος να αποχωρήσει.

Η μάνατζερ σήκωσε το κεφάλι, απαλλαγμένη από κάθε ίχνος ανησυχίας. Άρχισε κάτι να του λέει, όταν οι κραυγές του πλήθους, που φώναζε ρυθμικά «κι άλλο, κι άλλο», μετατράπηκαν σε ιαχές και χειροκροτήματα μόλις ένας προβολέας φώτισε τη σκηνή.

Το βλέμμα του Μάρκου σκλήρυνε. *Μα τι κάνει;*

Είχε σκοπό να ξαναβγεί, να ξανατραγουδήσει; Δεν είχε προβλεφθεί κάτι τέτοιο στον σχεδιασμό και με τη ζωή της δυνητικά σε κίνδυνο δεν έπρεπε να αποκλίνει ούτε ελάχιστα απ' το αρχικό πλάνο. Στην εξέδρα άρχισε να διακρίνεται η κορυφή ενός μπουκέτου που έβγαινε απ' την καταπακτή, το οποίο προφανώς κρατούσε με το χέρι της τεντωμένο. Ο αστυνόμος μετέφερε το βλέμμα του από τη σκηνή στην αδερφή της, που με μια κίνηση του ώμου της δήλωνε πως ούτε εκείνη είχε ιδέα για το *ανκόρ*.

Επικεντρώθηκε στη γιγαντοοθόνη που έδειχνε τώρα το αριστερό της χέρι – απ' τον αγκώνα και πάνω – και την κορυφή του κεφαλιού της να έχουν αναδυθεί στην επιφάνεια. Η εκτέλεση *a cappella* του μεγαλύτερου χιτ της συνόδευε την αργή ανοδική κίνηση του μηχανισμού, όταν η οθόνη πάγωσε κι έπειτα έσβησε. Την ίδια ακριβώς στιγμή τρεμπαιξαν και οι προβολείς στη σκηνή, πριν νεκρωθούν οριστικά. Η πλατφόρμα διακρινόταν πια μονάχα χάρη στα φώτα απ' την παραλία και το ολόγιομο φεγγάρι του Ιουλίου. Ο υδραυλικός μηχανισμός που ωθούσε τον θρόνο προς τα πάνω είχε βγει κι αυτός εκτός λειτουργίας.

Σπρώχνοντας τον κόσμο, ο Μάρκου έτρεξε προς τη λέμβο της ιδιωτικής εταιρείας φύλαξης, που υπό κανονικές συνθήκες θα πήγαινε σε λίγα λεπτά να την παραλάβει για να τη μεταφέρει στην ακτή. Χωρίς να γνωρίζει ακριβώς ενάντια σε τι έτρεχε, ήξερε πως έπρεπε να κατευθυνθεί αμέσως στην εξέδρα. Απείχε μόλις δέκα με δεκαπέντε μέτρα απ' το φουσκωτό, όταν ένας στιγμιαίος αχός γύρω του μετατράπηκε σε ανήσυχο μουρμουρητό. Γύρισε το κεφάλι ξανά προς τη σκηνή, που του φάνηκε ελάχιστα πιο φωτεινή. Ένα τρεμάμενο φως αναδυόταν μέσα απ' την καταπακτή.

Τα επόμενα δευτερόλεπτα κύλησαν σε αργή κίνηση. Κραυγές γέμισαν τα μεγάφωνα, καλύπτοντας το τραγούδι, που συνέχιζε σε πλείμπακ. Φλόγες άρχισαν να ξεπηδούν, γλείφοντας πρώτα την πλάτη του θρόνου, μετά την ανθοδέσμη κι έπειτα τα μαλλιά της.

Με βίαιες πια κινήσεις, ο αστυνόμος έβγαζε από τη μέση όσους στέκονταν στον δρόμο του προς το φουσκωτό, όταν, με το βλέμμα πάντα καρφωμένο στην πλατφόρμα, είδε τα φλεγόμενα λουλούδια να πέφτουν στο πάτωμα. Τις κραυγές του πλήθους συνόδευαν οι εκκλήσεις βοήθειας από μια στριγκή, αγνώριστη πλέον φωνή που προερχόταν από τη σκηνή.

Πήδηξε στο φουσκωτό κι έδωσε εντολή στον χειριστή να ξεκινήσει. Δεν πρόλαβαν καν να λύσουν, όταν τα ουρλιαχτά της τραγουδίστριας σταμάτησαν. Την ίδια στιγμή πάγωσαν και οι φωνές του πλήθους. Μεσ στη βαριά σιωπή, το μόνο που ακουγόταν απ' τα μεγάφωνα ήταν ένα θρόισμα. Σαν ύφασμα που σέρνεται στο πάτωμα. Ή σαν ρούχο που καταπίνουν οι φλόγες.

Η νύχτα φωτίστηκε απότομα. Μια μικρή λάμψη συνοδεύτηκε από έναν υπόκωφο βόμβο, σαν κεραυνός πνιγμένος στο νερό. Ούτε το φως, όμως, ούτε ο ήχος έρχονταν απ' τον ξάστερο καλοκαιρινό ουρανό. Και τα δύο είχαν ακουστεί χαμηλά, από τη μεριά της θάλασσας. Ακολούθησε δεύτερη λάμψη, πιο δυνατή, και δεύτερος κεραυνός, καθώς ένα κομμάτι της σκηνής τινάχτηκε στον αέρα σαν γιγαντιαίο πυροτέχνημα. Η σιωπή που ακολούθησε την έκρηξη γρήγορα μετατράπηκε σε θρήνο.

Ο Μάρκου τράβηξε το βλέμμα απ' τις φλόγες και το έστρεψε στην ακτή. Στο βάθος, άντρες της εταιρείας σεκιούριτι έκαναν σλάλομ στην άμμο, ανάμεσα σε καθηλωμένους απ' το σοκ θεατές.

Κι εκεί, μες στο χάος, η ματιά του, σαν τηλεκατευθυνόμενη, έπεσε στη Βέρα. Στεκόταν στο σημείο όπου βρισκόταν ο ίδιος μερικά δευτερόλεπτα πριν, με τα χέρια περασμένα γύρω από την πλάτη της μάνατζερ. Λες και τον ένωσε, το γκρίζο της πρόσωπο γύρισε προς το μέρος του. Τα γουρλωμένα μάτια της καρφώθηκαν πάνω του γεμάτα απορία.

Κι εκεί, μες στο φουσκωτό που λικνιζόταν απ' το θαλασσινό αεράκι, τον κατέκλυσε μια αίσθηση πρωτόγνωρη: η αίσθηση της απόλυτης αποτυχίας.

Θάνατος επί σκηνής

Μετά από σαράντα χρόνια καριέρας, η αποχαιρετιστήρια συναυλία της μεγαλύτερης Ελληνίδας σταρ μετατρέπεται σε πύρινο εφιάλτη.

Ο αστυνόμος Χριστόφορος Μάρκου καλείται να ανακαλύψει ποιος κρύβεται πίσω από τις απειλές, τα παρ' ολίγον μοιραία ατυχήματα και τον τραγικό θάνατο επί σκηνής της τραγουδίστριας Νένης Βαντά στην παραλία της Βουλιαγμένης.

Τυφλωμένος από το φως των προβολέων που καλύπτουν ένα λαίμαργο σκοτάδι και ένοχα μυστικά, θα καταφέρει ο έμπειρος αστυνόμος να ξετυλίξει το κουβάρι της πρωτόγνωρης για τα ελληνικά δεδομένα υπόθεσης;

*Ο Χρήστος Μαρκογιαννάκης επιστρέφει
με ένα whodunit-φόρο τιμής στη βασίλισσα
της αστυνομικής λογοτεχνίας
Άγκαθα Κρίστι.*